

Acht uur 's avonds en ik zit mijn bordje leeg te eten in de kuip. Weinig muskieten vanavond maar aan de andere kant van de baai hoor ik geraas aanzwellen. Er is een bui in aantocht!

Ik heb alle jerrycans al op hun plaats aan dek vastgesjord staan want morgen vertrek ik uit Liapari om Jimmy in Gizo op te halen. Al snel komt de regen met bakken uit de hemel en het regenwater loopt in straaltjes van de tenten. Zonde om dat zomaar naar zee te laten weglopen. Toch maar snel de jerrycans tevoorschijn halen en regenwater opvangen.

Aan schrijven ben ik, afgezien van wat appjes, nog niet toegekomen. De voorbereidingen van ALK zijn belangrijker. Maar nu is ze bijna vaarklaar.

Bakeile vult de watertanks

Pauline tackelt de schimmel op de dektenten

Reparatie van de oven in de kombuis

De motor is gecontroleerd, zeilen zijn aangeslagen, naaiwerk aan zonetenten is gedaan, het gasfornuis werkt weer goed, de RVS dekfitting is gelast zodat de verstaging de mast weer overeind kan houden, de duikcompressor draait weer goed en alles is schoon.

En de nieuwe buitenboordmotor is aangekomen uit Australië! Geen eenvoudige (en goedkope) organisatie! In de zaak in Brisbane waar ik hem heb gekocht, ben ik nooit geweest, maar na een paar keer bellen en e-mailen met Claire van Stefan Boating World heb ik kunnen afspreken dat ze hem op het vliegveld zou laten afleveren bij de vervoerder. Met de Lana van de vervoerder heb ik kunnen regelen dat hij met dezelfde vlucht als waarmee ik vloog, naar Honiara vervoerd zou worden.

Terwijl ik in 4 uur van Brisbane naar Honiara vloog, heeft Gisella (een shipping agent in Honiara) de papieren, die ik haar net voor vertrek uit Brisbane kon toesturen, in orde gemaakt. Nadat ik mijn bagage in Honiara door de douane had geloodst, zijn we meteen op zoek gegaan naar mijn motor. De grote doos was snel gevonden en het was zonneklaar dat het mijn motor was want de vervoerder had heel handig een uitvergroete afdruk van mijn rijbewijs op de doos geplakt! Samen met de taxichauffeur die ons rondreed op het kleine maar modderige Henderson Airport, hebben we hem zelf maar vast naar een andere loods, met vracht bestemd voor Gizo, gesjouwd.

Gisella, die het papierwerk voor de douane in orde maakte

De aankomsthal van Henderson International Airport

Het vervolg van mijn reis ging met een Twin Otter en het vrachtruim daarvan was te klein voor mijn 'doodskist'. Maar uiteindelijk is hij op een andere vlucht met een groter toestel in Gizo aangekomen en daar heeft hij een weekje in het kantoor van Solomon Air liggen wachten, tot ik hem een week later met een speedboot kon ophalen. Een ingewikkelde reis maar het is gelukt!

Het 'miniatuur' laadruim van een Twin Otter

Mijn eigen reis van Amsterdam naar Brisbane was ook niet eenvoudig. Vanwege sneeuw in Amsterdam op de ochtend van mijn vertrek, vertrokken we met een uur vertraging. Het was weliswaar 13 uur vliegen naar Singapore maar die tijd hebben we niet meer goed gemaakt, waardoor ik mijn aansluiting naar Brisbane miste. Nou is Changi Airport niet het slechtste vliegveld om te moeten wachten en ik kreeg keurig een etensbon. Drie uur later kon ik op een andere vlucht instappen.

Met alle bootspullen in mijn loodzware bagage vreesde ik de Australische douane. Maar dat liep heel anders....

Je mag verpakte kaas meenemen maar ik had mijn kaas niet op het formulier vermeld. Eerste waarschuwing!

Toen kwam de hond. Die sloeg aan op mijn rugzak. Ok, uit de rij en uitpakken die zoi. Bleek dat ik er nog een appel voor onderweg in had zitten. Ter plaatse opeten stond de doodstraf op. Tweede waarschuwing!

Toen werd de lege plastic boodschappentas die Marijke op het laatste moment nog bij mijn bagage had gestopt, aan een uitgebreid onderzoek onderworpen vanwege dubieuze biologische sporen. Waar die vandaan kwam? Nou gewoon uit mijn keuken thuis. En wat erin had gezeten, nou gewoon boodschappen! De douane man spoot er met een soort injectienaald een stofje in en pas toen mocht hij mee. Derde waarschuwing!

Uiteindelijk kwam ik er met een officiële waarschuwing, op papier deze keer, en met de dreiging van een boete van AUD 360 vanaf!

Al met al een aardig oponthoud, maar over het invoeren van alle bootspullen, tijdelijk weliswaar, geen woord. Pfff....

De vertragingen zorgden er wel voor dat ik de boot van zeilvriend Michel, die me had uitgenodigd bij hem aan boord te slapen, in het donker moest zien te vinden op de rivier in Brisbane. Hij had me niet verteld waar hij precies lag en waar ik hem zou ontmoeten, dus dat werd nog een beetje dwalen door die grote stad. Het zou op loopafstand van het treinstation moeten zijn, maar hoe je daar als wandelaar uit komt, was onduidelijk en ik eindigde op het

busperron. Een vriendelijke dame zocht op haar smart phone uit welke bus ik het beste kon nemen en de chauffeur maakte er geen punt van dat ik geen kaartje had. Met mijn treinkaartje mocht ik ook wel mee. De uitstaphalte bleek echter niet handig te zijn. Alleen dankzij mijn navigatie programma kon ik een wandelbrug over de rivier vinden, maar toen bleek ik nog helemaal dwars door de Botanical Gardens te moeten sjouwen met mijn koffers.

Uiteindelijk vond ik Michel om half twaalf 's avonds, bij de steiger waar zijn bijbootje lag. Hij had al die tijd rustig zitten schaken! We kennen elkaar alleen via mail contact maar het welkom was warm. De temperatuur in Brisbane ook en ik heb eerst in een douchehuisje, waarvan Michel de sleutel had, het zweet van de reis afgespoeld.

Michel van 'Carmina'

Eenmaal aan boord bleek hij een prima maaltijd te hebben voorbereid en konden we nader kennis maken, tot mijn ogen het na een reis van bijna 30 uur echt niet meer deden!

Zachtjes wiegend op een zeilboot heb ik de eerste nacht 'Down-under' prima geslapen.

De volgende dag heeft Michel me door het centrum van Brisbane gesleurd. Levendig en heel gezellig. Ik heb wat etenswaren voor de komende weken kunnen inslaan en een paar korte broeken gevonden die in de winter in Amsterdam natuurlijk nergens te koop waren. De Apple Store liepen we binnen voor wat advies over muziek die ik een paar uur voor vertrek uit Amsterdam had gekocht in de iTunes Store maar die niet op mijn laptop was binnen gekomen. Dat kwam helemaal goed en uiteindelijk liep ik de winkel uit met een UEBoom, een heel compact draadloos luidsprekertje waar ik ondertussen al veel plezier van heb aan boord.

De 'Yacht Moorings' bij de Botanical Gardens in het centrum van Brisbane

Om elk risico van een 'misstap' in Brisbane uit te sluiten, is Michel de volgende dag helemaal naar het treinstation met me meegelopen.

Een warm welkom en een warm afscheid!

Op het vliegveld van Brisbane heb ik de loodzware tas met bootspullen uit de locker opgehaald en toen doemde het volgende probleem op. Ik wist dat je officieel niet op een enkele reis naar de Solomons mag vliegen. Maar niet hoe nauwgezet ze dat controleren. De Solomon Immigration die ik daarover meerdere keren had gemaïld, reageerden nergens op en ik uiteindelijk heb ik een oude reservering aangepast om als retourticket te dienen. Maar de plichtsgetrouwe in-check dame had snel door dat mijn ticket niet echt was.

Ook nadat ik haar vertelde waarom ik dit zo had gedaan en haar de e-mails aan Immigration liet zien, was ze niet te vermurwen. Ik moest een retourticket kopen. Toen moest ik ook mijn handbagage laten wegen en kwam er nog een excess luggage fee bij. Door me te beroepen op extra gewicht wat je aan duikspullen mag meenemen, gingen er een paar kilo's af maar al met al een onaangename kennismaking met Australische officials!

Bij aankomst in Honiara was er geen enkele vraag over dat retourticket en je zou kunnen denken dat het een 'scam' van Solomon Air is om extra tickets te verkopen.

In Honiara moest ik overnachten om de volgende dag een vroege vlucht te nemen naar Gizo. Onderweg kreeg ik echter een mailtje dat ik een nog vroegere vlucht zou moeten nemen. Dat liet maar heel weinig tijd over voor wat nachtrust. Gelukkig kon ik op het vliegveld een latere vlucht regelen zodat ik 's ochtends nog van een goed ontbijt kon genieten voor ik aan mijn laatste etappe begon.

Excess luggage was op Henderson Airport geen enkel probleem. De bagage werd helemaal niet gewogen. Alleen de passagiers moesten op de weegschaal!

De personenweegschaal bij de incheck balie wordt alleen gebruikt waar die voor bedoeld is nl. het wegen van personen!

Tanken van een Twin Otter is gewoon handwerk op het vliegveld van Honiara!

Vliegen in een Twin Otter is een echt avontuur. Zo'n klein toestel is erg gevoelig voor weersomstandigheden en die waren niet geweldig. Regelmatig vloog de piloot om grote buien heen en dan nog wiebelden we af en toe flink. Tussendoor landden we nog op een grasbaantje op een afgelegen eiland om een technicus af te zetten die daar de defecte kortegolfzender moest repareren. Maar dat ging boven verwachting soepel.

Voor de landing op Nusatupe eiland bij Gizo vlogen we rakelings over koraalriffen maar we landden uiteindelijk toch echt op een verharde landingsbaan. Met een open speedboot ging het daarna in sneltreinvaart naar de steiger van het Gizo Hotel. Een kort ritje maar een natte aangelegenheid in de regen en met buiswater over de boeg!

Op de steiger trof ik Jörg die me naar Liapari zou varen en er was nog net genoeg tijd om een sim kaart te kopen en een snel rondje over de markt te maken.

De speedboot van Liapari waarmee ik mijn buitenboordmotor kon ophalen

De afstand van Gizo naar Liapari is ong 14M en de route slingert zich tussen verraderlijke riffen door naar een stuk open zee, voor je de beschutting van de lagune van Liapari bereikt. In het begin van de trip hielden we het nog redelijk droog maar al snel moest ik mijn regenjack tevoorschijn halen. Het buiswater spoot royaal over de boeg en tegen de tijd dat we de lagune invoeren, was ik aardig doorweekt. De bagage was echter gelukkig droog gebleven onder een groot dekzeil.

Ik was veilig bij mijn 'liefje' aangekomen!